

Sentència per a Espanya

written by Pau Miserachs | 15 d'octubre de 2019

La sentència del procés encaixa amb els eslògans dels partits espanyols pensats per la campanya electoral. S'ha convertit en un instrument per a la defensa d'Espanya.

És la sentència que esperàvem. Abans de la publicació oficial ja en parlaven els diaris. Es creuen que és bona per Espanya i dolenta per Catalunya. Tempesta repressiva per Catalunya i tsunami democràtic acabat.

La sentència és l'entrada de la política a la justícia, una justícia que no coneix més llei que l'espanyola i se serveix de la Constitució de 1978 com a mur per impedir l'aplicació del dret internacional de l'autodeterminació.

La condemna bàsica per sedició s'aguanta tan poc com la pretesa de rebel·lió pel fiscal i per VOX. El diari Oficial de la Generalitat no és una mostra d'hostilitat a Espanya, manifestar-se en protesta per un acte és un dret constitucional.

Convocar un referèndum d'autodeterminació és un fet polític reconegut per les Nacions Unides, tant una expressió de la voluntat d'un poble com un dret humà reconegut per les Nacions Unides.

Amb la sentència a la vista cal preguntar-se per què el Regne d'Espanya ratifica Tractats i Convencions, i participa en Conferències internacionals sobre els drets de les minories lingüístiques i nacionals en els quals s'acaba reconeixent el dret a l'autodeterminació sense exclusions ni limitacions per a tots els pobles.

La llista de resolucions i pactes que reconeixen aquest dret és llarga i consistent jurídicament. Però aquests aspectes del dret no han pogut obtenir el vistiplau del Tribunal

Constitucional quan ha arribat l'hora de la veritat. El Tribunal Suprem ha seguit aquesta línia.

Hem trobat a faltar la discussió sobre el dret aplicable a l'autodeterminació més enllà de les consideracions negatives de les acusacions públiques i privada per part de VOX. Ha faltat energia per què s'ha volgut treballar més l'aspecte polític i de defensa de país?

La condemna, però, no tanca la porta a seguir exigint la celebració del referèndum pactat i l'alliberament dels polítics catalans ara convertits en delinqüents. La reivindicació catalana no acaba amb la condemna dels seus capdavanters criminalitzats i empresonats.

La sentència dona la sensació que Espanya no està en el món que defineixen les Nacions Unides sinó que va per lliure. L'evolució del dret i la legislació espanyola és relativa, només a les obligacions vinculades a la cessió de sobirania de l'estat a la Unió Europea.

Ha faltat sens dubte l'aplicació del principi democràtic i dels drets internacionals reconeguts que obliguen a una interpretació diferent de l'articulat del Codi Penal relatiu als fets polítics. Si autodeterminació és avui un dret humà, per què la converteixen en delictes?

Hi ha molt a canviar en aquesta Espanya que se serveix de la llei penal per posar fre a les reclamacions de Catalunya, que és avui i ho saben una nació sotmesa.

Amb la sentència, Espanya ha acabat de trencar l'encaix possible del poble català amb el poble espanyol. Ara les diferències seran més evidents que mai.

Aquesta sentència és un element indispensable perquè Espanya justifiqui trencar tota relació amistosa amb Catalunya. Ara tornarem a l'ombra del 155 i més repressió. Però l'ànima catalana segueix viva.